

nogen, der taler om skattefrihed for et eller andet. Hr. Frank Aaen er så ideologisk imod, at borgerne får lov til selv at disponere over deres penge, at hver gang der er et forslag om, at man kan få fradrag for et eller andet, er hr. Frank Aaen pr. definition imod uden at se sagen i en større sammenhæng. Det her vil betyde, at der er flere, der kommer i behandling på et tidligere tidspunkt, fordi det er arbejdsgiveren, der finansierer den. Man får en sparet udgift i det offentlige, som ellers ville hænge på behandlingen, plus at man sparer alt, hvad der hedder sygedagpenge osv. osv., når det ellers var gået helt galt.

Så hvis man nu undlod kassetænkningen i det økologisk forherligende Enhedslisten, ville man opdage, at når man ser det her samlet, er det en økonomisk gevinst for det offentlige at gøre det. Og det er en menneskelig gevinst for medarbejderen. Det må dog være to gevinster, som er til at tage og føle på.

Jeg ved ikke, om skatteministeren er sådan politisk masochist, men når skatteministeren lægger op til, at ministeren er indstillet på at drøfte det her, tager vi gerne imod invitationen – det er ikke nær det – men når skatteministeren så lægger nogle kriterier frem, som gør, at man på forhånd kan sige, det er umuligt, må skatteministeren indstille sig på, at det bliver meget, meget lange møder hos skatteministeren, hvor man kan diskutere og diskutere og diskutere uden at finde en rimelig afbalanceret løsning.

For hvad betyder det, når man går ind og siger, at det skal gælde alle ansatte i en virksomhed? Hvem skal definere, hvornår en medarbejder har behov for at komme på alkoholfævnning? Hvis det er arbejdsgiveren, der skal definere det, duer det jo ikke, for så kan han jo alligevel lave en differentiering. Det skal altså være nogle udefrakommende, der vurderer, om en medarbejder skal i alkoholfævnning, hvorefter man er nødt til at pålægge arbejdsgiveren, at han skal betale for, at medarbejderen kommer i alkoholfævnning. Det er jo faktisk det, der kommer til at blive gældende.

Og så må jeg nok sige, at så kan jeg ikke være med, så kan Fremskridtspartiet ikke være med, for det vil ikke være holdbart. Det vil være en helt uholdbar situation, man kommer ud i. Hvem skal vurdere, hvornår en medarbejder har behov for behandling? Og hvis det er nogle andre, der skal vurdere det, kommer vi i en situation, hvor vi tvinger arbejdsgiveren til at

betale for en sundhedsydelse, som ellers ligger i offentligt regi. Så skatteministeren får et problem med at finde en løsning på det her.

Jeg synes, at vi skulle vedtage forslaget, som det ligger, og så lade det være ved det. Det, som CD har lagt op til, vil ganske enkelt være den bedste løsning. Men hvis ikke det kan være på den måde, og hvis skatteministeren absolut vil have, vi skal sidde til timelange og natlange møder ovre i Skatteministeriet, så kommer vi gerne fra Fremskridtspartiets side. En løsning skal vi have.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Kristeligt Folkeparti mener, det er et fremragende forslag, CD har fremsat, og vi kan helhjertet bakke op om det. Det er dejligt at høre, at det har den brede tilslutning her i salen, og alt tyder jo på, at vi gennem de drøftelser, der skal finde sted med hensyn til at give det den bedst mulige udformning, snarest muligt får et lovforslag.

Der er adskillige ordførere, som har redegjort for de positive elementer i forslaget. Det skal jeg ikke gentage, men kun sige, at alt positivt, der er sagt om dette forslag, har jeg kunnet tilslutte mig.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Ordføreren for forslagsstillerne, fru Sonja Albrink.

Sonja Albrink (CD):

CD's forslag, som vi her har haft en behandling af, er jo et forslag, som helst skulle give virksomhederne mulighed for at betale for alkoholfævnning for medarbejdere, uden at medarbejderne skal være skattepligtige af behandlingens pris.

Det, det går ud på, er jo at styrke virksomhedernes sociale ansvar, som også flere har sagt. Vi mener ikke, det kan være meningen, at skattesystemet straffer medarbejdere i virksomheder, som tager et socialt ansvar. Ideen om virksomhedernes ansvar er jo, at arbejdsgiveren skal kunne give de ansatte en hjælpende hånd. Man kunne mene, at virksomhederne netop ved problemer med alkoholmisbrug har mulighed for at gøre denne særlige indsats, som jo i dag straffes af skattevæsenet. Det sker, på trods af det er blevet erkendt af den offentlige sektors forebyggelse af alkoholmisbrug, at indsatsen på arbejdspladserne har den allerstørste betydning.